

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κάγω ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Οσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

«Ἡ Ἀποτείχιση ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστὲς ἐπείγουσα ὑπόθεσις προβλεπομένη ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρες»

Ἰπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων
† Ἐπισκόπου Ὠρεῶν Κυπριανοῦ

ΣΤΗΝ Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς ἐπισήμου καὶ ἐν Καινοτομίᾳ Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸ ἔτους (Ὀκτώβριος 2009), ὁ μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κύριος Ἱερόθεος ἀνέγνωσε μία ἀξιόπροσεκτε Ἐισήγησι μὲ θέμα: «Ἡ συνοδικὴ λειτουργία τῆς Ἱεραρχίας, τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῶν Συνοδικῶν Ὁργάνων»¹.

Στὴν ἐνότητα «Γραφειοκρατικὰ ζητήματα», ὁ σεβασμιώτατος κ.Ι. ὑποστηρίζει, ὅτι «τὰ θέματα τὰ ὁποῖα ἐπιλέγονται γιὰ νὰ ἐξετασθοῦν στὴν Ἱεραρχία πρέπει νὰ εἶναι σύμφωνα μὲ τὰ θέματα ποὺ συζητοῦσαν ἡ Ἀποστολικὴ Σύνοδος καὶ οἱ Τοπικὲς καὶ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι, δηλαδή, θεολογικὰ καὶ κανονικὰ, ποὺ ἀναφέρονται στὴν πίστη καὶ στὴν τάξη, στὸ δόγμα-ὄρο, στὴν κανονικὴ συγκρότηση καὶ στὸ ἦθος τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας», ἐκφράζει δὲ τὴν γνώμη πολλῶν Ἀρχιερέων, «ὅτι κατὰ τὶς Συνεδριάσεις τῆς Ἱεραρχίας» «ἀναπτύσσονται ἀκαδημαϊκὰ θέματα, τὰ περισσότερα χάριν ἐπικοινωνιακοῦ λόγου».

Πρὸς τεκμηρίωσιν τῆς τόσο καθ' ἡμᾶς ὀδυνηρᾶς ἀπόψεώς του, ὁ σεβασμιώτατος κ.Ι. χρησιμοποιεῖ ἓνα «παράδειγμα» ἐρωτηματικῶς: «Γιὰ νὰ γίνεταὶ σὲ κάθε σχεδὸν Ἱεραρχία ἀπολογισμὸς τῶν οἰκονομικῶν θεμάτων -ποὺ καὶ αὐτὸ εἶναι ἀναγκαῖο, γιὰ νὰ πρέπει νὰ ὑπάρχει διαφάνεια καὶ καλὴ διαχείριση- καὶ νὰ μὴ γίνεταὶ συγχρόνως ἐνημέρωση τῶν Ἱεραρχῶν ἀπὸ τὴν ἀρμόδια Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ γιὰ τὰ διορθόδοξα καὶ διαχριστιανικὰ ζητήματα; Τί προσέχει γιὰ τὴν Ἐκκλησία: τὰ οἰκονομικὰ θέματα ἢ οἱ ποικίλοι διορθόδοξοι, διαχριστιανικοὶ καὶ διαθρησκειακοὶ

διάλογοι, όπου πρέπει να εκφράζεται η πίστη και η ζωή της Τοπικής Ἐκκλησίας;».

Καί συνεχίζει ὁ σεβασμιώτατος κ.Γ.: «Νομίζω ὅτι δὲν συνιστᾶ λειτουργία τοῦ Συνοδικοῦ πολιτεύματος τὸ νὰ ὑπογράφονται διαχριστιανικὰ καὶ διορθόδοξα κείμενα ἄνευ γνώσεως τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἄνευ Συνοδικῆς ἀποφάσεως».

* * *

Εἶναι προφανῆς ἡ νοθεία τοῦ Συνοδικοῦ Πολιτεύματος ὑπὸ τῆς ἐν Καινοτομία καὶ Οἰκουμενισμῷ Ἱεραρχίας, πολυμερῶς ἄλλωστε καὶ πολυτρόπως διαπιστωμένης, ἀπὸ τῆς ιδρύσεως τοῦ νεοελληνικοῦ Κρατιδίου, ιδίως ὅμως ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν Διαχριστιανικὴ καὶ Διαθρησκειακὴ Κίνησι, δηλαδὴ τὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι (1920 κ.έ.).

Ἡ αὐτὴ Ἱεραρχία τοῦ Ὀκτωβρίου 2009 ἀπέδειξε πανθομολογουμένως τὴν ἀδυναμία αὐτῆς νὰ ἀντιμετωπίσῃ εὐθέως καὶ ἀμέσως τὴν διακηρυχθεῖσα ἐκκλησιολογικὴ αἴρεσι ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Μεσσηνίας κυρίου Χρυσοστόμου, ἡ ὁποία ἐτέθη γραπτῶς ἐνώπιόν της, ὅτι «ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι μία καὶ ἀδιαίρετη πρὶν τὸ σχίσμα, σήμερα εἶναι διηρημένη, ἀφοῦ βρισκόμαστε σὲ σχίσμα, αὐτὸ ἐπιβεβαιώνει τὸ περιεχόμενο τῆς παρ. 41 τοῦ Κειμένου τῆς Ραβέννας»².

Θὰ ἦταν ἄρα γε τόσο δύσκολο νὰ διακηρυχθῇ ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας τὸ αὐτονόητον, δηλαδὴ ὅτι «μὲ τὴν ἐκκλησιολογικὴ τοποθέτησι» αὐτῆ τοῦ μητροπολίτου Μεσσηνίας «ἀλλοιώνεται οὐσιωδῶς ἡ δογματικὴ ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας» καὶ ὅτι ἡ «τοποθέτησι» συνιστᾶ «σοβαρὸ ἐκκλησιολογικὸ ἀτόπημα»³;

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ Καθολικὴ Συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας θέτει «τὸ εὐλόγο καὶ καίριο ἐρώτημα» πρὸς τοὺς Οἰκουμενιστάς: «Μὲ ποιά αἴσθησι αὐτοσυνειδησίας τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας προσέρχονται οἱ ἐκπρόσωποι της στὸν Διμερῆ Θεολογικὸν Διάλογο;» «προσέρχεται ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας διὰ τῶν ἐκπροσώπων της ὡς ἡ “ΜΙΑ, ἀγία, καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία” ἢ ὡς διηρημένη Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἀναζητᾶ τὴν ὄντολογικὴ ἐνότητά της στὴν ἔνωσή της μὲ τοὺς κατὰ καιροὺς ἀποκομμένους ἀπὸ αὐτὴν ἑτεροδόξους;»³.

* * *

Ἡ νοθεία ὅμως τοῦ Συνοδικοῦ Πολιτεύματος ὑπὸ τῆς οἰκουμενιστικῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος ἢ, ἐπὶ τὸ ἀκριβέστερον, ἡ ἀπώλεια τῆς Ἀποστολικῆς, Πατερικῆς καὶ Συνοδικῆς Παραδόσεως, εἶναι περισσότερο καταφανῆς στὶς ζοφερὲς ἡμέρες μας, ὁπότε -ὡς ὀρθότατα ἐγράφη- «οἱ οἱ-

κουμενιστὲς ἔγιναν θρασύτατοι, οἱ ἀσέβειές τους διαφανεῖς καὶ ξεδιάντροπες, δὲν κρύβονται ἄλλο πιά»⁴.

Διότι, «ἐνῶ ἔχει ἀσχοληθεῖ ἡ Ἱ. Σύνοδος μὲ ἑκατοντάδες περιπτώσεις καινοφανῶν “αἱρέσεων”, καὶ ἔχουν ἐκδοθεῖ ἀπὸ τὴν Ἱ. Σύνοδο κατάλογοι πὺν περιλαμβάνουν καὶ τὶς πὺν μικρὲς αἰρετικὲς ὁμάδες (πολλὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες μετροῦν μερικὲς δεκάδες ὀπαδούς), γιὰ τὴν μεγάλη αἴρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, στοὺς κόλπους τοῦ ὁποῖου ὑπάρχουν ἱερωμένοι ὄλων τῶν βαθμίδων τῆς ἱεραρχίας, ἐπικρατεῖ “ἄκρα τοῦ τάφου σιωπῆ”»· «ὅταν ὁμως τίθενται θέματα οἰκονομικὰ-φορολογικὰ (ὅπως πρὶν δύο ἑβδομάδες συνέδη), ἀστραπιαίως συγκαλοῦν ἕκτακτη Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας. Κατώτερη, λοιπὸν, ἡ Πίστη τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀσήμαντο τὸ κατεπεῖγον καὶ χρονίζον πρόβλημα τῆς αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ ἀνώτερα τὰ κτήματα καὶ ὁ χρυσός;»⁴.

* * *

Τὸν Μάρτιο τοῦ 2010 εἶδε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ἓνα ἐκτενέστατο κείμενο τοῦ γνωστοῦ Θεολόγου κυρίου Παναγιώτου Σημάτη, μὲ τὸν χαρακτηριστικὸ τίτλο: «Ἡ Ἀποτείχιση ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστὲς ἐπέιγουσα ὑπόθεση προβλεπομένη ἀπὸ τοὺς Ἀγίους Πατέρες» καὶ τὴν διευκρίνισι: «Ἀπάντηση σὲ ἄρθρα καὶ σχόλια περὶ Διακοπῆς μνημοσύνου καὶ Ἀποτείχισης»⁵.

Ὁ ἀντι-οικουμενιστὴς Θεολόγος ὑποστηρίζει τεκμηριωμένα τὴν Ὁρθόδοξη Ἀποτείχιση εἶναι ἐνδεικτικὴ ἢ κατακλείς τοῦ ἄρθρου του, πάντως ὄχι ἀρκούντως ἐπιμελημένου καὶ μὲ ἀνακριθεῖς ἀναφορὲς στὶς «σχισματικὲς παρατάξεις τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου»:

«Ὁ ἱερέας πὺν διακόπτει τὸ μνημόσυνο τοῦ Ἐπισκόπου του (μὲ ὅ,τι συνεπάγεται αὐτό), καὶ ὁ πιστὸς πὺν ἀποτειχίζεται ἀπὸ τέτοιο Ἐπίσκοπο, ἀκολουθώντας τοὺς Πατέρες, διαφυλάττουν τὸν ἑαυτό τους ἀπὸ τὸν μολυσμὸ τῆς αἱρέσεως. Γιὰ τοῦτο ἐξ ἄλλου καὶ οἱ Πατέρες (τηροῦντες τὸν λόγο τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν θέλει καμία ἀβασεῖα σὲ θέματα Πίστεως), ἦσαν τόσο αὐστηροὶ ἐναντίον τῶν αἰρετικῶν καὶ τῶν ἐπικοινωνούντων ἐκκλησιαστικὰ μὲ αἰρετικούς, ἀφοῦ ἡ ἐπικοινωνία αὐτῆ ἔχει ἄμεση σχέση μὲ τὴ σωτηρία μας καὶ τὴν διατήρηση τῆς Πίστεως ἀμολύντου»⁵.

Ὁ κ.Π.Σ., ὑπογραμμίζων ἐμμέσως, πλὴν μὲ ἐξαιρετικὴ ἔμφασι, τὴν ὀδυνηρὰ ἀλήθεια, ὅτι ἡ νοθεῖα τοῦ Συνοδικοῦ Πολιτεύματος ὑπὸ τῆς οἰκουμενιστικῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι μία ἀναμφισβήτητος πραγματικότης, μὲ σωτηριολογικὲς προεκτάσεις καθ' ἡμᾶς («σήμερα ὁμως τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει ἄρδην»), ἐπιλέγει: «Καμὶ ἀνθρώπινη δύναμη δὲν φαίνεται νὰ μπορεῖ νὰ σταματήσει τὸν καλπάζοντα Οἰκουμενισμό.

Εἶναι νωπές, οἱ πρὶν μερικοὺς μῆνες αἰρετικὲς δοξασίαις ποὺ ἐξέμεσε ὁ Μητροπολίτης Μεσσηνίας μέσα στὴν ἴδια τὴν Ἱεραρχία (Ὀκτ. 2009) καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν διαμαρτυρία τοῦ Μητροπολίτη Πειραιῶς, δὲν ὑπῆρξε καμιά ἄλλη ἐπίσημη ἀντίδραση... Μάλιστα ἡ Ἱεραρχία, τελικὰ ἐμπιστεύεται στὸν ἐν λόγῳ Μητροπολίτη νὰ μᾶς ἐκπροσωπήσει στὸ Διάλογο μὲ τοὺς αἰρετικούς, τῶν ὁποίων αἰρετικῶν τὶς ιδέες ὑποστήριξε-προπαγάνδισε (!) καὶ μέσα στὴν ἴδια τὴν Ἱερά Σύνοδο!!!»⁵.

* * *

Οἱ Ἀντι-οικουμενιστὰι τοῦ Νέου Ἡμερολογίου εἰς μάτην ἀναμένουν μίαν συνοδικὴν ἀντίδρασι κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ πρῶτον, διότι ἔχουν δεσμευθῆ εἰς αὐτὸν μέσῳ Πανορθοδόξων Συνοδικῶν Διασκέψεων, μὲ θεμέλιο τὴν οἰκουμενιστικὴ Πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιό τοῦ 1920· δεύτερον, διότι δὲν δύνανται ἢ δὲν εἶναι πρόθυμοι νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν Παναίρεσι στὸ πρόσωπο ἰδίως τῶν ἐξάρχων της.

Προσφάτως, ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κύριος Βαρθολομαῖος, ἐξαίρων τὴν προσωπικότητα τοῦ μὴ ὀρθοδόξου πατριάρχου Ἀθηναγόρου († 7.7.1972 πολ.ἡμ.), κατὰ τὸ ἐτήσιο μνημόσυνό του, διεκήρυξε ἀπὸ τὸ Κοντοσκάλι τῆς Κωνσταντινουπόλεως (Ἱερός Ναὸς Ἀγίας Κυριακῆς, 7.7.2010 πολ.ἡμ.), γιὰ πολλοστὴ φορὰ τὴν αἴρεσι τῆς «Ἄοράτου Ἐνώσεως» ὀρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν, ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν θεμελιώνεται στὴν οἰκουμενιστικὴ «Βαπτισματικὴ Θεολογία»⁶.

«Ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία καὶ μοναδικὴ καὶ ἡνωμένη ἐνώπιον τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου βαπτίζονται πάντα τὰ μέλη αὐτῆς, ἀποκτῶντα οὕτω τὴν δικαίωσιν ἑαυτῶν, ἀνεξαρτήτως εἰς ποίαν Ὁμολογίαν ἀνήκουσιν, ἐνούμενα μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ μετ' ἀλλήλων εἰς ἓν σῶμα, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ μερίζεται εἰς πλείονα σώματα»⁷, τὸ δὲ ἔργον τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν εἶναι «νὰ καλῆ τὰς Ἐκκλησίας διὰ τὸν σκοπὸν τῆς ὁρατῆς ἐνότητος...» («νὰ τείνουν πρὸς τὴν ὁρατὴν ἐνότητα», *Καταστατικόν, III, 1*)⁸.

Ὁ ἐξαρχος τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ κύριος Βαρθολομαῖος ἐπανελάβε, ὅτι «ἡ Ἐκκλησία τὴν ὁποία ἴδρυσεν ὁ Χριστός, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ εἶναι μία. Ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ εἴμαστε διηρημένοι καὶ θέλουμε νὰ ἐπιστρέψουμε καὶ στὴν ὁρατὴ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, γι' αὐτὸ καὶ ἀγωνιζόμεθα καὶ ὑποστηρίζουμε ἐνθέρμως τὸν Θεολογικὸν Διάλογον μεταξὺ Ρώμης καὶ Ὀρθοδοξίας»⁹.

* * *

Οἱ Ἀντι-οικουμενιστὰι τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ἐὰν θέλουν νὰ εἶναι συνεπεῖς ἐνώπιον τῆς Καθολικῆς Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ὀφείλουν

νά ὑπερβοῦν ἐπὶ τέλους τὰ διλήμματά τους καί, μὴ ἐπηρεαζόμενοι ἀπὸ τὶς πολυειδεῖς ἀδυναμίες τῶν *Παλαισημερολογιτῶν*, νά καταφέρουν οὐσιαστικὸ πλῆγμα κατὰ τῆς Αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μέσῳ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀποτειχίσεως.

Ἔχουν καθυστερήσει ὑπὲρ τὸ δέον· ἡ εὐθύνη τους ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνυπολόγιστος· ἡ βραδύτητά τους συμβάλλει στὴν παγίωσι καὶ κραταίωσι τῆς Αἱρέσεως, ἡ ὁποία «ἀεὶ καινοτομίας τίκτει»¹⁰ καὶ προσβάλλει τὸ *ἀνοσοποιητικὸν σύστημα* τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος, μάλιστα δὲ τὸ κύριο ὄργανό Του, δηλαδὴ τὴν *Πατερικὴ Συνοδικότητα*.

19.8.2010 ἐκ.ἡμ.

*† Ἁγίου Μ/ρος Ἀνδρέου τοῦ Στρατηλάτου
Μεθέορτα τῆς Κομῆσεως τῆς Θεοτόκου*

1. Βλ. αὐτὴν στὴν Πύλη Ἐκκλησιαστικῶν Εἰδήσεων στὸ Διαδίκτυο Amen.gr, Oct. 20, 2009 (<http://www.amen.gr/index.php?mod=news&op=article&aid=788>).
2. Ἐφημ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1841/23.7.2010. σελ. 1 καὶ 7: «“Βόμβα” κατὰ τοῦ Μεσσηνίας ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Δ. Τσελεγγίδη».
3. Αὐτόθι.
4. Παναγιώτου Σημάτη, «Οἱ Ἐπίσκοποι Ἐνώπιον Ἐνωπίῳ πρὸ τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ - Ἡ Ὁμολογία τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τὸ καθήκον τῶν συγχρόνων Ἐπισκόπων», περιοδ. «Κοσμάς Φλαμιάτος», τεύχος #01, Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2010, σελ. 23-26.
5. Βλ. αὐτὸ στὸ Ἱστολόγιο «Ἀποτείχιση», 26.3.2010 (<http://apotixisi.blogspot.com/search?updated-max=2010-03-27T00:04:30A00%3A00%2B02%3A00&max-results=5>).
6. Βλ. ἄρθρο μας: «Ἡ Συμμετοχὴ στὸ “Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν” ὡς Ἐκκλησιολογικὴ Αἴρεσις - “Ἀόρατος Ἐνότης” καὶ “Βαπτισματικὴ Θεολογία”», περιοδ. «Ἄγγελος Κυπριανός», ἀριθ. 329/Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2005, σελ. 242-243 καὶ ἀριθ. 330/Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 2006, σελ. 266-269.
Ἐπίσης, βλ. νῦν Ἐπισκόπου Γαρθικίου Κλήμεντος, «Ἡ Οἰκουμενιστικὴ Αἴρεσις τῆς “Ἀοράτου Ἐνότητος” τῆς Ἐκκλησίας», Εἰσήγησις στὴν ἸΔ΄ Σύναξι Ὁρθόδοξου Ἐνημερώσεως» (Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἀθήνα, 27.2.2006), στὴν Ἱστοσελίδα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων (www.synod.inresistance.org/Annals_el/Greece.html) στὴν Ἐνότητα Χρονικὰ Ἑλλάδα, 2006: «Τὸ ἀναλυτικὸ πρόγραμμα καὶ ὅλα τὰ κείμενα τῆς ἸΔ΄ Συνάξεως» (2a1079KyrOrth06-keimena.pdf).
7. Ἰωάννου Καμίου, Δογματικῆς Τμῆμα Ε΄ - Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία, σελ. 241, Ἀθήνα 1973.
8. Βασιλείου Θ. Σταυρίδου - Εὐαγγελίας Ἀ. Βαρέλλα, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, σελ. 370, ἐκδόσεις «Π.Ι.Π.Μ.», Ἀνάλεκτα Βλατάδων - 47, Θεσσαλονίκη 1996· Μεγάλου Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Τσέπη, Οἰκουμενικὰ Ἀνάλεκτα - Συμβολὴ στὴν Ἱστορία τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, σελ. 114, ἐκδόσεις «Τέρτιος», Κατερίνη 1987.
9. «Πατριάρχης Βαρθολομαῖος: Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν φοβᾶται τὸ Διάλογο», στὴν Πύλη Ἐκκλησιαστικῶν Εἰδήσεων στὸ Διαδίκτυο Amen.gr, Jul. 7, 2010 (<http://www.amen.gr/index.php?mod=news&op=article&aid=2807>).
10. Ἰ. Χρυσοστόμου, ΡΓ τ. 62, στλ. 626/Εἰς τὴν πρὸς Τιμόθεον Β΄, Ὁμιλία Ε΄, § 6΄.